

Στου ΣΩΤΗΡΗ ΛΕΤΣΙΟΥ

Στο γοητευτικό όσο και εικαστικά σύνθετο κόσμο του Νίκου Μιχαλιτσιάνου μας μεταφέρει η έκθεσή του στην Γκαλερί Ζουμπουλάκη (Πλατεία Κολωνακίου 20), η οποία θα διαρκέσει έως τις 5 Φεβρουαρίου. Μετά την έκθεσή του στο Ελληνικό Κέντρο του Λονδίνου το 2010, ο ζωγράφος παρουσιάζει το σύνολο της δουλειάς του από το 2004 έως σήμερα.

Η έκθεση του Νίκου Μιχαλιτσιάνου έως αρχές Φεβρουαρίου

Τα “Ονειρα” ως πηγή εικαστικής αναζήτησης

Ο Μιχαλιτσιάνος τονίζει με τα έργα του αυτά τη διαφορά της ανθρώπινης κλίμακας από αυτήν του ζωγραφικού χώρου και σχολιάζει τη γραφή και τις διαφορές της ως προς τα υλικά και τη χειρονομία. Το φως παίζει σημαντικό ρόλο σε αυτήν την ενότητα έργων, αφού εντείνει την αίσθηση της θεατρικότητας που δημιουργείται στο θεατή.

Στη δουλειά των τελευταίων χρόνων με πηγή έμπνευσης τα όνειρα, ο Μιχαλιτσιάνος αλλοιώνει ή δυναμώνει τον χαρακτήρα του χώρου ή την εικόνα του ανθρώπου, ανάλογα με τις ανάγκες της σύνθεσης. Δημιουργεί με αυτόν τρόπο έναν διάλογο ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό.

Τα έργα αποκοτούν δύο κλίμακες και δύο επίπεδα θυμίζοντας θεατρική σκηνή: το μοντέλο, σε μικρότερο μέγεθος και με πραγματικό φως και τον χώρο της ζωγραφικής αφήγησης που παρουσιάζεται ως εικόνα του φανταστικού σε μεγαλύτερη κλίμακα. Δουλεύει με ξύλο και πανί, ενώ στα τελευταία του έργα προσθέτει το PVC χρησιμοποιώντας τη ζωγραφισμένη διαφάνειά του, με σκοπό να δώσει την προοπτική σε μια σύνθεση δύο διαστάσεων. Στο πρόσφατο παρελθόν ο Μιχαλιτσιάνος είχε κλέψει πάλι τις εντυπώσεις με αφορμή την έκθεσή του “Το βλέμμα της αθωότητας”, όπου στα έργα του αποτύπωνε μνήμες και συναίσθημα της παιδικής ηλικίας.

Με αφορμή τις εικόνες που δημιουργούνται από τη μνήμη των παιδικών χρόνων, ζωγραφίζει μικρά παιδιά που πάντα προβάλλονται σε ένα τοίχο που φωτίζεται. Ο τοίχος αποστέλλει σημείο αναφοράς, αλλά ταυτόχρονα και τη βάση μέσα από την οποία αναδεικνύεται η μικρή ανθρώπινη παρουσία. Το φως δημιουργεί μαζί με τις φόρμες χρωματικά παιχνίδια και “μανιέρες”. Κυρίαρχο στοιχείο όλων των πορτρέτων του είναι το βλέμμα. Ένα βλέμμα που αφοσιώνει - ενοχλεί - ή κρίνει, προκαλώντας έτσι το θεατή να συμμετέχει σ' ένα παιχνίδι διαλόγου με τη μνήμη και επαναφοράς στην αθωότητα.

Σχολιάζοντας την σημερινή του έκθεση η κ. Χαριντίνα Καραϊνθρου-Φρέιζερ σημειώνει: “Στο έργο του Νίκου Μιχαλιτσιάνου ο κόσμος του ονείρου στέκεται ως αφετηρία. Είναι η πηγή έμπνευσης και πρόκλησης, ο χώρος αναζήτησης, επίπονης έρευνας και πειραματισμού. Όταν ο Νίκος Μιχαλιτσιάνος μας ταξιδεύει στον κόσμο του ονείρου τα συμβατά μεγέθη ακυρώνονται εφόσον οι αποστάσεις, οι διαστάσεις και ο χρόνος δεν υπόκεινται σε κανέναν νόμο. Γι' απρόβλεπτο κυριαρχεί γιατί όλα επιτρέπονται. Η οικεία τάξη των πραγμάτων καταστρέφεται και χλευάζεται. Όλα τα στοιχεία είναι δανεισμένα από την πραγματικότητα, αλλά στην ονειρική αναδόμηση τους δημιουργούν νέους μακρό-

κοσμους που υπακούουν στους δικούς τους στιγμιαίους κανόνες...”

Ο Νίκος Μιχαλιτσιάνος γεννήθηκε στον Πειραιά το 1958. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1987-1991) με καθηγητή τον Νίκο Κερασσή. Έργα του υπάρχουν στη συλλογή της Εθνικής Πινακοθήκης, της Πινακοθήκης του Δήμου Αθηναίων όπως και του Μουσείου Βορρέ, καθώς και σε ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Η έκθεση “Ονειρα” είναι η πέμπτη του ατομική έκθεση στη Γκαλερί Ζουμπουλάκη (1993, 1996, 1999, 2003). Έχει παρουσιάσει δουλειά του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό.